

KAPITOLA TŘETÍ

Když dorazili k jezeru, vjeli na parkoviště, pan Rowan obešel auto a otevřel zadní dveře.

„Jednotko, zdar!“ zahřímá hlasitě.

Svým velkým břichem, huňatým plnovousem a usměvavýma očima připomínal pan Rowan mladší verzi Santy Klause. Paní Rowanová byla polovičnická, zato dvakrát tak přísná. Samozřejmě ji všichni milovali. Paní Rowanová byla nejlepší přítelkyně Jessiny mámy. Dnes se ale chlapci nezdáli nijak smutní, že s nimi jejich praktická

matka nejela, aby je držela na uzdě. Odjela na celý týden asi 80 kilometrů od Cedaru starat se o babičku dvojčat.

Vedle nich parkovala jen dvě další auta, otlučená Toyota a bílý pickup. U něj stála starší žena. I z té vzdálenosti bylo dobře vidět, že má dlouhý šedivý cop a rozzářený úsměv.

„Zdravím!“ zavolala na ně a zamávala. „To je dnes krásně, že?“

„Nádherně,“ souhlasil pan Rowan.

Na konci března většinou v okolí jezera velmi silně pršelo. Ten den však byla od rána obloha blankytně modrá a prozářena sluncem.

„No podívejte se na tu naši krasavici,“ zadíval se pan Rowan s úsměvem nahoru na vrchol Svaté Heleny, zatímco objal oba chlapce kolem ramen.

Nižší svahy hory se zelenaly hustou vrstvou stromů. Špička byla zasněžená a její dokonalý